

lighed benyttes til at latterliggøre Eleverne, lade dem føle, hvor smaa og ubetydelige de ere. En enkelt mener, man kan vænne sig til den upassende Tiltale, en anden, at det staaar enhver frit for ved kraftig Tilbagevisning at frigøre sig for den Slags Overgreb, som ligge i disse vel kraftige Udtryk og Vittigheder. Ogsaa ved andre Lejligheder klages der over, at Tiltalen og Behandlingen er daarlig. En Elev beder f. Eks. om Nattegn for at komme i Teatret til „Dansen paa Koldinghus“. Der svares i en haanlig og overlegen Tone: Det forstaaer De Dem s'gu ikke paa, De tror vel, det er to, der danse Zweitritt; og til en anden svares: Nattegn! Farvel, vil De hilse Deres Mo'r! Andre ere ved Anmodningen om Udgangstilladelse blevne udspurgte paa en intim og anstødelig Maade, selvfølgelig om, hvad de ville ud efter.

Fra næsten alle Sider beklager man sig over, at Eleverne ere Genstand for en upassende Tiltale, der stadig bevæger sig stærkt i Retning af det kønslige. Eksempelvis anføres, at der til en Elev er blevet sagt: Hvad Fanden er det for noget . . . nej, der er noget, jeg maa springe over, det er i den Grad sjofelt, at jeg anstændigvis ikke kan nævne det her i Tinget. Jeg skal nævne et ret almindeligt Spørgsmaal, som mange erklære blev rettet til de ny ankomne Elever, det blev rettet til dem fra den daværende Chef: Har De haft Syfilis? Svarés der: Nej, siges der: Det var s'gu en daarlig Underofficer, som ikke har haft Syfilis o. s. v. Ogsaa paa Kontorerne er der af den daværende Chef jævnlig ført Samtaler af slibrig eller kønslig Natur med de der periodisk tjenstgørende eller assisterende Elever. Flere anke over, hvordan der ved mange Lejligheder gøres Forskel paa Officerer og Underofficerer, navnlig i Sygdomstilfælde. Der er en Bestemmelse i Hæren, saa vidt jeg ved, gaaende ud paa, at naar der er tildelt en Underofficer Hæderstegnet for tro Tjeneste, skal dette overrækkes ham paa en højtidelig Maade. Her er eksempelvis nævnt, hvorledes paa denne Skole for Befalingsmænd en saadan Overrækkelse af Hæderstegnet til Underofficerer foregaar. Det bliver overrakt paa følgende Maade med følgende Ord: Naa,

hvor meget Tillæg faar du saa? — den Gang fulgte der nemlig Tillæg med Hæderstegnet — og efter Besvarelsen deraf: Naa, tag saa Tegnet, det ligger der i Skuffen. Der ankes fra mange Sider over, at der stadig fra en enkelt Side, Chefens, vises brutal Optræden. Enkelte, som forstaa at indynde sig, blive favoriserede paa en iøjnefaldende Maade paa andres Bekostning. Der ankes over Uretfærdighed o. s. v., medens vedkommendes Optræden betegnes som meget ubehagelig.

Se, efter at have fremført dette vil jeg udtrykkelig fremhæve, at jeg aldeles ikke ønsker, at dette skal medføre nogen Ubehagelighed for Skolens daværende Chef. Det er ikke det, jeg tilsigter. Min Hensigt med dette har alene været at vise det høje Ting og pege for dette og for Ofentligheden paa Ondets Rod. Det er paa Skolen, at en saadan Tone hersker, og den indføres fra en Chefs Side i denne Skole, som skal opdrage de Lærere, der skulle tage sig af den Ungdom, der kommer her ind og aftjener sin Værnepligt. Jeg gjorde den lagttagelse i 1882—83, at de Underofficerer, der vare Gymnastiklærere, vare noget af det mest raa og brutale overfor Mandskabet. Det er en Erfaring, en lagttagelse, mangfoldige i dette Ting ville bekræfte. Nu forstaa De, og nu forstaaer jeg, hvorfor det er saadan, naar denne Skole saa langt fremme i Tiden som i 1901—02 var af en saadan Beskaffenhed, som jeg har peget paa. Det vil sikkert blive meget vanskeligt at bryde nye Banner her, men det maa ske. Det maa ske for vort Folks Skyld, for vor Ungdoms Skyld, for vore Sønners Skyld. Men før det Forhold er ordnet, mener jeg, at vort Forsvar er lidet værd, hvor mange Penge vi end give ud til det. I 80erne søgte unge Mennesker, der vare nationalt paa-virkede fra vore Højskoler, at komme ind som Officerer, men de bleve systematisk holdte ude til Skade for Hæren selv, mener jeg, og for dens Forhold til Befolkningen. Det Forhold kommer først i Orden, naar Officererne som Helhed lære at betragte sig som almindelige Mennesker, der have den smukke Opgave at være Lærere for Landets Ungdom under dens Uddannelse til Værn for vort Land. De unge ville, naar de faa saadanne Forhold at